LOR DE SIRENE

scă din cântat. Ileana şezu lângă dânşii. Nu se mai sătura ascultând frumuseţea de cântece.

Insă când soarele se pregătea să se culce, copiii îi ziseră: „Ileano, acum întoarce-te acasă şi vino iarăşi mâine, ca să-ţi cântăm şi alte cântece de ale noastre şi să te învăţăm şi jocurile noastre".

Ileana luă înapoi drumul spre sat, năpădită de o nespusă fericire, dar când se gândi la ceea ce vor spune părinţii ei, adică cei ce o înfiaseră, pentrucă nu prinsese niciun peşte, fericirei îi luă locul mâhnirea. Aproape fără să vrea, aruncă o privire la năvodul de pescuit, care era aruncat într'un colţ al luntrei. Rămase însă năucă şi se frecă de mai multe ori la ochi, când văzu că năvodul este plin de peşte. Era mult mai mult peşte decât prinsese ea vreodată. Ileana n'avea cum să ştie că, pe când ea se găsea în insulă, sirenele, adică mumele copiilor care cântau, pescuiseră pentru dânsa.

Din ziua aceea, Ileana mergea în fiecare după amiază la insulă şi petrecea cu copiii, care o învăţaseră cântecele şi jocurile lor. Numai că, îndată ce soarele începea să scapete, aceiaşi copii îi ziceau: „Ileano, întoarce-te acasă"!

Dar într'o seară frumoasa Ileană îşi zise: „Ia să văd ce-i cu copiii, că-mi dau zor să plec". Şi în loc de a intra în luntre să plece, se pitulă printre trestii la un loc de unde putea să-i vadă. Ce a văzut atunci, a fost ceva ce nu e chip să se uite vreodată.

A văzut că apa se făcuse aşa de străvezie, că vedeai printr'însa până în fundul lacului. Ce era însă în fundul lacului? Numai flori de argint şi tot felul de copăcei de argint. In mijlocul lor se ridica un palat de mărgean, al cărui acoperiş era de scoici împodobite cu pietre preţioase. La partea dreaptă a palatului se înălţa un turn foarte înalt. Turnul era făcut din chihlimbarul cel mai curat şi avea mai multe caturi, iar de tavanul fiecărui cat atârna un clopot mare făcut din cristalul cel mai frumos.

Ne închipuim deci uşor, că Ileana nu-şi putea lua ochii dela aceste minunăţii fără pereche.

Dar iată că luna plină se ivi pe cer, iar clopotele din turn începură să sune toate odată. Era semn pentru copii să meargă la culcare, adică să intre în apă, căci ei

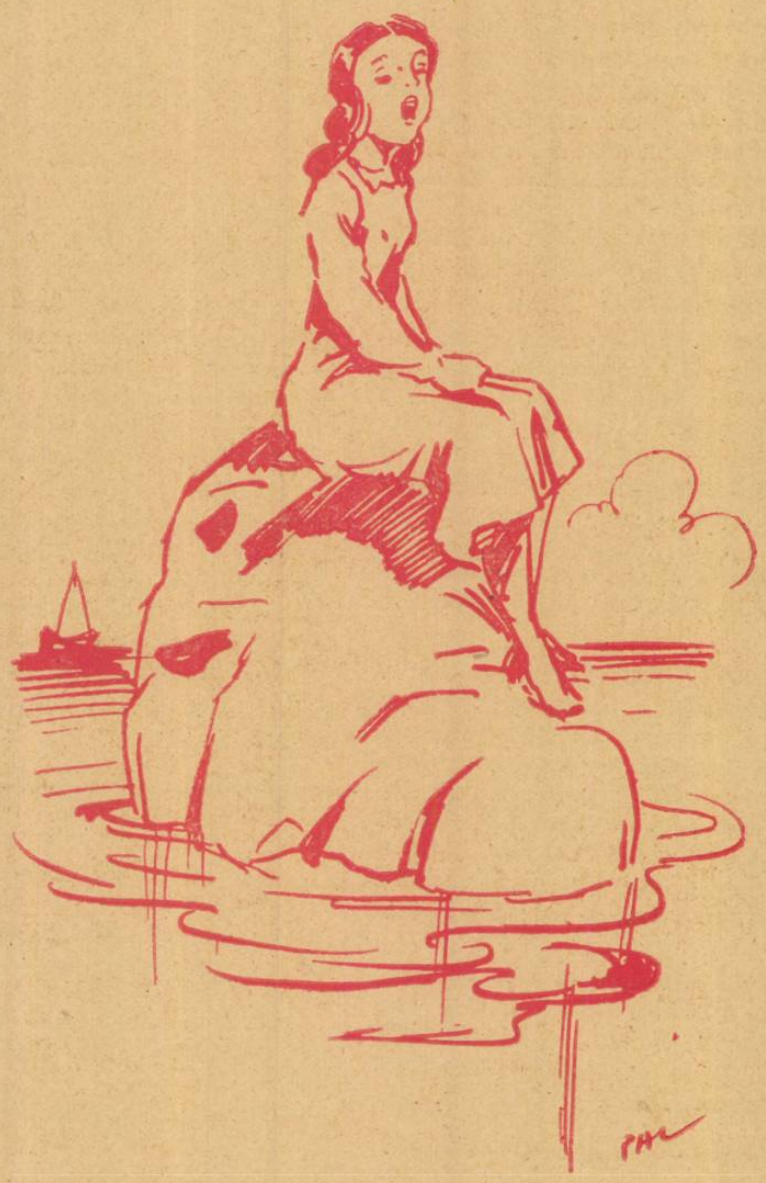

dormeau în palatul din fundul lacului.

Ileana stătu să-i vadă, însă se cutremură de groază de ceea ce a văzut. In adevăr, îndată ce un copil intra în apă, se schimba cu desăvârşire. Tot corpul i se acoperea de solzi de peşte, picioarele piereau şi în locul lor răsărea o coadă lungă şi urâtă de peşte.

Cu mare greu putu ea să intre în luntre, să vâslească şi să se înapoieze acasă, unde de spaima ce trăsese, căzu bolnavă la pat. De atunci, nu s'a mai dus la insulă.

Un alt an trecu la mijloc. Ileana se făcuse iarăşi o fată muncitoare şi ascultătoare. Mergea în toate zilele la pescuit, căsnindu-se să prindă cât mai mult peşte, dar nu putea îndepărta cu totul din gând amintirea celor văzute la insulă şi a cântecelor învăţate. Când era singură acasă sau afară din sat, le cânta încet, ceea ce îi plăcea foarte mult. Se ferea însă să le cânte, când era cu luntrea pe lac. Nu uita ceea ce îi spusese tatăl ei, că dacă le cântă pe apă, cade în apă şi se înneacă.

S'a întâmplat însă ca într'o seară de sâmbătă, copiii de pescari — băeţi şi fete— să se strângă la marginea lacului. Işi spuneau unii altora poveşti şi cântau fiecare câte un cântec. Era şi Ileana, care şedea pe o piatră mare, înconjurată din toate părţile de apă.

I-a venit şi ei rândul să cânte. De pe piatra pe care şedea, a cântat mai întâiu un vechiu cântec pescăresc, pe care îl învăţase dela tatăl ei. Avea o voce frumoasă, aşa că a plăcut mult cântecul. De aceea, au rugat-o toţi să mai câte unul.

„Lăsaţi-mă să mă gândesc puţin" zise ea. Şi lăsă privirile în jos pe apa lacului. Văzu că, aproape de ea, pluteşte o floare. Era una din florile, care creşteau în insulă.

Vederea acestei flori trezi în Ileana toate amintirile din insulă. Cu capul plecat şi dusă de gânduri, nu mai vedea altceva decât floarea din insulă.

„Ci cântă odată, Ileana! îi strigară mai multe fete. E târziu şi trebue să ne întoarcem acasă".

Atunci Ileana începu să câte un cântec ce învăţase dela copiii din insulă:

„E timpul, e timpul,
In apă să intrăm,
E timpul, e timpul,
In lac să ne culmăm".

Indată ce a ispărvit, a şi alunecat de pe piatră şi a căzut în apă. In aceeaşi clipă, mai multe braţe de copii s'au ivit din valurile lacului, au apucat-o şi au tras-o la fund. Din fundul apei se auzea cântecul pe care Ileana abia îl cântase.

Toţi băieţii şi toate fetele de pescari, care erau acolo, se grăbiră să intre în apă şi încercară să o scoată. Iar un moşneag de optzeci de ani, care tocmai trecea pe acolo, le zise: „Nu mai încercaţi, căci nu o puteţi scăpa. Ţin minte când tatăl ei îi spusese să nu cânte pe apa lacului cântece de ale copiilor de sirene, pentrucă, dacă le cântă, va cădea în apă şi se va înneca. Ea n'a ascultat şi şi-a primit pedeapsa".

După trei zile, valurile au scos la ţărm trupul neînsufleţit al sărmanei Ileana.

Povestită de
VALER MANOIU